

RPK-2 Wjuga

RPK-2 Wjuga (ros. РПК-2 «Вьюга», rakieto 81P, NATO: **SS-N-15 Starfish**) – odpalany nawodnie lub z okrętów podwodnych radziecki rakietowy pocisk przeciwpodwodny z głowicą w postaci klasycznej bomby głębinowej, lekkiej torpedy przeciwpodwodnej (raketotorpeda) bądź ładunku termojądrowego.

System opracowany był przez biuro OKB-9 ze Swierdłowska pod kierownictwem F. Pietrowa i N. Kostrulina. Przyjęty formalnie na uzbrojenie 4 sierpnia 1969 roku. Rakieto nosiła oznaczenie 81R i była odpalana z wyrzutni torpedowych kalibru 533 mm z głębokości do 50–60 m. Mogła służyć także do atakowania celów naziemnych.

Pocisk podobny do amerykańskiego UUM-44A SUBROC, wystrzeliwany z pozycji podwodnej – po wynurzeniu ponad powierzchnię, rozpędzany za pomocą silnika rakietowego na dystansie około 10–40 km (według oficjalnych źródeł amerykańskich 45–50 km), po czym w rejonie celu uwalniany jest ładunek pocisku, który swobodnie opadając po trajektorii balistycznej, zanurza się przed detonacją w wodzie.

Nośniki

- Okręty podwodne projektu 705
- Okręty podwodne projektu 671
- Okręty podwodne projektu 671PT
- Okręty podwodne projektu 671PTM(K)
- Okręty podwodne projektu 971

▪ Okręty podwodne projektu 661

Oraz nawodne okręty projektu 1164 *Slava* (NATO: *Atlant*),
 krążowniki rakietowe projektu 1144 *Orłan* (NATO: *Kirov*),
 fregaty rakietowe projektu 11540 *Jastrieb* (NATO: *Neustrashimy*)
 oraz projektu 1155 *Fregat* (NATO: *Udaloy*).

RPK-2 Wjuga

Państwo	Związek Radziecki
Rodzaj	głębina wodna – głębina wodna
Przeznaczenie	przeciwpodwodna
Średnica	533 mm
Zasięg	40 km
Typ głowicy	atomowa
Użytkownicy	
ZSRR	

Wyrzutnie rakietotorped RPK-2 na okręcie Admirał Winogradow:

